

Formanden: Er det et citat?

Poul Møller: Jeg beder om tilladelse til at citere; det er en utrykt kilde. Jeg må have lov til at gentage citatet:

„Jeg nærer den dybeste respekt og den største beundring for den overordentlige begavelse, den flid og idérigdom, det initiativ og mod, han lægger for dagen for at finde frem til de veje og midler, der hurtigst og grundigst vil befordre samfundets undergang.“

Havde den pågældende statsmand kendt vor nuværende højtærede finansminister, hvad han næppe har, føler jeg mig overbevist om, at han ville have tildelt denne tilsvarende laurbær, som finansministeren nu må nøjes med at modtage af mig.

Det fremgår af den højtærede finansministers fremsættelsestale, at han i øvrigt fuldt ud anerkender, at det nedsatte folketingsudvalg har udvist stor energi i denne sag. Det er jeg glad for at høre; men desværre møder man ofte en noget anden opfattelse rundt omkring, hvor finansministerens partifæller optræder og taler eller skriver om skattereformen. Ved sådanne lejligheder har man intet imod at bibringe vælgerne den opfattelse, at oppositionen hverken har været til at hugge eller stikke i, end mindre til at drive til arbejdet, i mere end tre år.

Inden denne myte overlades til valgkampens hastige distributionsapparat, føler jeg trang til at korrigere den.

Den nuværende regering blev dannet den 30. september 1953. Først den 11. maj 1954 var finansministeren i stand til at fremsætte sine skattereformforslag her i tinget. Ingen vil bebrejde ham disse syv måneder — det var et stort arbejde, der skulle udføres, og for vor skyld måtte han gerne have brugt længere tid hertil. Det blev ikke lettere at udføre dette arbejde som følge af de løfter om bevarelse af skattefradragretten, som socialdemokratiets formand og øvrige ledere afgav umiddelbart før sidste valgdag. Men det lykkedes altså at blive færdig den 11. maj, kort tid før tinget afsluttede sit arbejde.

Vi havde derfor ventet forslagene fremsat igen straks i det nye folketingsår, 1954-55; det skete imidlertid først den 15. februar

1955, og den 29. april 1955 sluttede tinget sit ordinære arbejde. Heller ikke i det andet folketingsår blev der altså synderlig mulighed for at drøfte skattereformen i et udvalg. Først i det tredje folketingsår under denne regering, 1955-56, blev forslagene fremsat så betids, nemlig den 21. oktober 1955, at der var tid til et udbytterigt udvalgsarbejde, som alle partier flittigt tog del i; der blev afholdt omkring 60 udvalgsmøder i den samling, og vi fra vor side havde derfor ventet, at det arbejde, der var i gang, skulle være fortsat i denne samling. Men først nu i februar måned er forslagene genfremsat, og om ca. 6 uger skal tinget slutte sit arbejde. Det kan derfor næppe påregnes, at nævneværdige resultater nås på denne side valget. Dette er sandheden bag myten om den arbejdsu villige opposition og den reformvillende regering.

Når tinget ikke har kunnet enes om en skattereform, skyldes det ikke mindst, at regeringens forslag på væsentlige punkter har ligget langt fra det, som et flertal i tinget ventede og ønskede; jeg tænker i denne forbindelse ikke mindst på forslaget om skattefradragretten ophævelse. Det har været meget vanskeligt at arbejde med disse forslag, hvis krumtap til stadighed har været ophævelsen af retten til at fradrage betalte statsskatter. Allerede i maj 1954, da denne reform første gang var til behandling her i tinget, blev den højtærede finansminister bekendt med, at man både fra venstres, det radikale venstres og fra vor side ønskede at bevare fradragretten. Til trods herfor vendte regeringen stadig tilbage med forslag om at afskaffe den. Den 17. marts 1955 udtalte den højtærede finansminister på landsindustrimødet, at tanken om at ophæve skattefradragretten var uaktuel. Trods denne erkendelse genså vi stadig forslaget med denne uaktuelle bestemmelse om, at fradragretten skulle ophæves. (*Finansministeren* [Kampmann]: Det var ikke mig, der udtalte det!). Det var økonomiministeren, der havde fået bemyndigelse fra finansministeren til at udtale det, og finansministeren var endog til stede uden at protestere.

Jeg vil ikke nægte, at en mindretalsregering har ret til at handle, som sket er, men jeg vil bestride dens ret til, når den handler sådan, at føle sig krænket over, at tinget